

Po sprostowaniu postanowieniem z dnia 12.10.2017r

Sygn. akt II C 426/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2017 roku

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie Wydział II Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSO Hanna Wawrzyniak

Protokolant : Justyna Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2017 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.**

przeciwko **Szpitalowi (...) Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Szpitala (...) Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.** kwotę **76 731,66 zł (siedemdziesiąt sześć tysięcy siedemset trzydzieści jeden złotych i sześćdziesiąt sześć groszy)** wraz z odsetkami:

1) umownymi w wysokości odsetek za zwłokę określonej na podstawie art. 56§1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku – Ordynacja podatkowa od kwot:

- 9146,42 zł od dnia 01 października 2016 roku do dnia zapłaty,

- 4863,53 zł od dnia 03 listopada 2016 roku do dnia zapłaty,

- 4777,15 zł od dnia 30 listopada 2016 roku do dnia zapłaty,

- 1127,47 zł od dnia 31 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty,

2) ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 19 704,96 zł od dnia 09 października 2016 roku do dnia zapłaty,

- 1 989,71 zł od dnia 09 października 2016 roku do dnia zapłaty,

- 644,24 zł od dnia 12 października 2016 roku do dnia zapłaty,

- 12 643,25 zł od dnia 08 listopada 2016 roku do dnia zapłaty,

- 644,24 zł od dnia 23 listopada 2016 roku do dnia zapłaty,

- 248,72 zł od dnia 27 listopada 2016 roku do dnia zapłaty,
- 1236,28 od dnia 27 listopada 2016 roku do dnia zapłaty,
- 11 999,02 zł od dnia 29 listopada 2016 roku do dnia zapłaty,
- 867,67 zł od dnia 15 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty,
- 198,72 zł od dnia 17 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty,
- 1418,28 zł od dnia 20 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty,
- 745,09 zł od dnia 28 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty,
- 4476,91 zł od dnia 10 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty,

II. oddala wniosek pozwanego o rozłożenie żądanej kwoty na 10 rat płatnych w terminie do 15 dnia każdego miesiąca;

III. zasądza od pozwanego Szpitala (...) Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kwotę 9271 zł (dziewięć tysięcy dwieście siedemdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3837 zł (trzy tysiące osiemset trzydzieści siedem złotych) tytułem opłaty od pozwu, kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego, kwotę 34 zł (trzydzieści cztery złote) tytułem opłaty sądowej od pełnomocnictwa.

SSO Hanna Wawrzyniak

Sygn. akt II C 426/17

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. (dalej jako (...) Sp. z o.o. w S.), reprezentowana przez pełnomocnika, w pozwie z dnia 02 lutego 2017 roku (data stempla pocztowego) (k. 72) skierowany przeciwko pozwanemu Szpitalowi (...) Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w W. (dalej jako Szpital (...) w W.), wniosła o wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym Sąd nakaże pozwanemu, aby zapłaciła na rzecz powódki kwotę 76 731,66 złotych wraz z umownymi odsetkami od kwot: 9146,42 zł od dnia 01 października 2016 roku do dnia zapłaty, 4863,53 zł od dnia 03 listopada 2016 roku do dnia zapłaty, 4777,15 zł od dnia 30 listopada 2016 roku do dnia zapłaty, 1127,47 zł od dnia 31 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty, oraz ustawowymi odsetkami za czas opóźnienia od kwot: 19 704,96 zł od dnia 09 października 2016 roku do dnia zapłaty, 1989,71 zł od dnia 09 października 2016 roku do dnia zapłaty, 644,24 zł od dnia 12 października 2016 roku do dnia zapłaty, 12 643,25 zł od dnia 08 listopada 2016 roku do dnia zapłaty, 644,24 zł od dnia 23 listopada 2016 roku do dnia zapłaty, 248,72 zł od dnia 27 listopada 2016 roku do dnia zapłaty, 1236,28 zł od dnia 27 listopada 2016 roku do dnia zapłaty, 11 999,02 zł od dnia 29 listopada 2016 roku do dnia zapłaty, 867,67 zł od dnia 15 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty, 198,72 zł od dnia 17 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty, 1418,28 zł od dnia 20 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty, 745,09 zł od dnia 28 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty, 4476,91 od dnia 10 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty oraz koszty procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 2-2v).

W sytuacji wniesienia przez pozwanego sprzeciwu od nakazu zapłaty powódka wniosła o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 76 731,66 złotych wraz z umownymi odsetkami od kwot: 9146,42 zł od dnia 01 października 2016 roku do dnia zapłaty, 4863,53 zł od dnia 03 listopada 2016 roku do dnia zapłaty, 4777,15 zł od dnia 30 listopada 2016 roku do dnia zapłaty, 1127,47 zł od dnia 31 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty, oraz ustawowymi odsetkami za czas opóźnienia od kwot: 19 704,96 zł od dnia 09 października 2016 roku do dnia zapłaty, 1989,71 zł od dnia 09 października 2016 roku do dnia zapłaty, 644,24 zł od dnia 12 października 2016 roku do dnia zapłaty, 12 643,25 zł od dnia 08 listopada 2016 roku do dnia zapłaty, 644,24 zł od dnia 23 listopada 2016 roku do dnia zapłaty, 248,72 zł od

dnia 27 listopada 2016 roku do dnia zapłaty, 1236,28 zł od dnia 27 listopada 2016 roku do dnia zapłaty, 11 999,02 zł od dnia 29 listopada 2016 roku do dnia zapłaty, 867,67 zł od dnia 15 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty, 198,72 zł od dnia 17 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty, 1418,28 zł od dnia 20 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty, 745,09 zł od dnia 28 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty, 4476,91 od dnia 10 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty oraz koszty procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 2v).

W dniu 01 marca 2017 roku Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie Wydział II Cywilny wydał w sprawie o sygnaturze akt II Nc 63/17 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 76 731,66 zł wraz z odsetkami w wysokości określonej w pozwie (k. 73-73v).

We wniesionym w dniu 27 marca 2017 roku (data stempla pocztowego) (k. 92) sprzeciwie od wydanego nakazu zapłaty pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości, wnosząc o rozłożenie dochodzonej pozewem kwoty z uwagi na bardzo trudną sytuację finansową pozwanego, tj. na 10 rat płatnych w terminie do 15-go dnia każdego miesiąca. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany powołał się na art. 320 k.p.c., wskazując, iż sytuacja ekonomiczna, w jakiej obecnie się znalazł, w pełni uzasadnia zastosowanie ww. przepisu. Pozwany, podobnie jak wiele innych samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej, ma poważne problemy finansowe, zaś przychody otrzymywane za usługi medyczne wykonywane w ramach kontraktów z Narodowym Funduszem Zdrowia są niewystarczające i nie zabezpieczają kosztów ponoszonych na działalność statutową. Nadto, pozwany jako samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej ma ustawowo ograniczone możliwości odpłatnego świadczenia usług zdrowotnych, co uniemożliwia mu pozyskanie dodatkowych środków na prowadzoną działalność, uzależniając położenie finansowe wyłącznie od wysokości niedoszacowanego kontraktu z Narodowym Funduszem Zdrowia (k. 79-80).

W złożonej w dniu 24 maja 2017 roku (data stempla pocztowego) (k. 112) odpowiedzi na sprzeciw pozwanego powódka podniosła, że nie wyraża zgody na rozłożenie należności na raty. Powódka wskazała, że przyczyną rozłożenia świadczenia na raty nie może być trudna sytuacja finansowa pozwanego. Trudności finansowe placówek publicznej służby zdrowia nie są niczym wyjątkowym, lecz od wielu lat stanowią powszechnie znany problem większości takich placówek i dlatego nie mogą być uważane za szczególnie uzasadniony wypadek w myśl art. 320 k.p.c. Ewentualne rozłożenie świadczenia na raty pogorszyłoby sytuację powoda w stosunku do sytuacji innych wierzycieli, których wierzytelności nie zostały rozłożone na raty, zaś powódka mogłaby przystąpić do egzekucji swoich wierzytelności dopiero po upływie terminu płatności poszczególnych rat, podczas gdy pozostali wierzyciele mogliby wcześniej zaspokajać swoje wierzytelności z najbardziej wartościowych składników majątku pozwanego. Może to doprowadzić do sytuacji, w której pozwanemu zabraknie majątku na zaspokojenie wierzytelności powoda. Zdaniem powódki, brak jest jakichkolwiek podstaw, aby przypuszczać, że dzięki ewentualnemu rozłożeniu świadczenia na raty sytuacja finansowa pozwanego ulegnie poprawie i pozwoli na pełne zaspokojenie roszczeń powoda (k. 96-100).

Na terminie rozprawy w dniu 07 września 2017 roku (k. 121-122) pełnomocnik powódki poparł powództwo, wniósł o nierozkładanie należności na raty oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny.

Powódka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zajmuje się obrotem hurtowym produktami farmaceutycznymi i wyrobami medycznymi. W ramach rozstrzygniętych przez pozwanego Szpital (...) w W. przetargów nieograniczonych na zakup i dostawę leków strony zawarły następujące umowy: w dniu 14 sierpnia 2015 roku (umowa nr (...) i umowa nr (...)), w dniu 11 czerwca 2016 roku (umowa nr (...) i umowa nr (...)), w dniu 17 listopada 2015 roku (umowa nr (...) i umowa nr (...)), w dniu 25 sierpnia 2016 roku (umowa nr (...)). W umowach tych powódka zobowiązała się do sprzedaży i dostarczania na rzecz pozwanego leków stanowiących przedmiot zamówienia do magazynu apteki szpitalnej pozwanego, zaś pozwany zobowiązał się do regulowania powódce należności za sprzedawane i dostarczane produkty w terminie 60 dni od daty doręczenia pozwanemu faktury zbiorczej, dokumentującej dostawę dokonane w danym miesiącu, wystawionej najpóźniej 15-go dnia miesiąca następującego po miesiącu wykonania dostaw (Dowód: umowy wraz z załącznikami – k. 13-33v).

Powódka zaopatrywała pozwanego również w produkty farmaceutyczne w oparciu o jednostkowe zamówienia składane przez pozwanego z pominięciem procedury przetargowej, gdzie termin zapłaty należności każdorazowo określała wyłącznie faktura VAT dokumentująca wykonanie sprzedaży oraz dostawy. Termin płatności ceny sprzedaży w tych umowach został przez strony ustalony na okres 30 dni od daty wystawienia faktury VAT. W ramach wszystkich wyżej wskazanych umów powódka w okresie od dnia 29 lipca 2016 roku do dnia 30 listopada 2016 roku dostarczyła pozwanemu produkty lecznicze na łączną cenę 76 731,66 zł (Dowód: faktury VAT – k. 34-66).

Pismem z dnia 11 stycznia 2017 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 76,731,66 zł w terminie 5 dni od otrzymania wezwania. Wskazana suma obejmowała należności z tytułu wyżej wymienionych umów wraz z należnymi odsetkami umownymi w wysokości odsetek za zwłokę i odsetkami ustawowymi za czas opóźnienia szczegółowo wyliczone w pozwie, które to powódka naliczyła z tytułu naruszenia przez pozwanego terminów płatności w ramach realizowanych wcześniej zamówień. Pozwany do dnia dzisiejszego nie zaspokoił należności powódki (Dowód: wezwanie do zapłaty – k. 67-71).

Sytuacja finansowa pozwanego jest trudna, do czego przyczyniają się niewystarczające środki finansowe uzyskiwane za usługi medyczne świadczone w ramach kontraktów z Narodowym Funduszem Zdrowia. Według bilansu pozwanego na dzień 31 grudnia 2016 roku posiadał on aktywa o wartości 53 607 965,85 zł, zaś na dzień 31 grudnia 2015 roku – 52 910 480,44 zł. Pasywa wyniosły w tych dniach kolejno 69 147 688,08 zł oraz 63 615 121,50 zł. W dniach tych Szpital (...) w W. wykazywał straty kolejno w wysokości 15 539 722,23 zł oraz 10 704 641,06 zł. Pozwany ma liczne zobowiązania, których nie reguluje (Dowód: dokumenty – k. 86-91).

Pozwany już we wcześniejszych latach nie wykonywał terminowo zobowiązań względem powódki, przez co powódka występowała na drogę sądową. Wiele innych placówek medycznych także nie wykonuje swych zobowiązań wobec powódki terminowo. Powódka natomiast w celu prowadzenia swojej działalności korzysta z kredytu zaciągniętego na kwotę 18 mln zł. Nadto, powódka za lata 2014 i 2015 poniosła stratę w kwocie – odpowiednio – 2 157 374,92 zł i 1 247 393,06 zł (Dowód: dokumenty – k. 101-109).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dowodów oraz niekwestionowanych twierdzeń stron. Sąd dał wiarę dokumentom prywatnym na okoliczność określonej dyspozycją art. 245 k.p.c., przy czym żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości i autentyczności, ani nie wzbudziły one wątpliwości Sądu co do czasu i miejsca ich powstania. Podkreślić przy tym należy, iż stan faktyczny nie był sporny między stronami.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne roszczenia powódki o zapłatę przez pozwanego na jego rzecz kwoty 76 731,66 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od poszczególnych kwot należy uznać za zasadne.

Zgodnie z art. 139 ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 roku Prawo zamówień publicznych do umów w sprawach zamówień publicznych stosuje się przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku - Kodeks cywilny, jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej. Spośród przepisów Kodeksu cywilnego do umów w sprawie zamówienia publicznego znajdują zastosowanie przede wszystkim postanowienia księgi trzeciej, traktujące o zobowiązaniach oraz księgi pierwszej (część ogólna). Do umów zawartych między stronami niniejszego postępowania zastosowanie mieć będą przepisy dotyczące umowy dostawy, uregulowanej w art. 605 – 612 k.c. Stosownie do treści art. 605 k.c., przez umowę dostawy dostawca zobowiązuje się do wytworzenia rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku oraz do ich dostarczania częściami albo okresowo, a odbiorca zobowiązuje się do odebrania tych rzeczy i do zapłacenia ceny. Jak wynika ze wskazanej regulacji, umowy na dostawę leków, łączące strony postępowania, są umowami wzajemnymi, dwustronnie zobowiązującymi, zawartymi pod tytułem odpłatnym. Celem takich umów jest doprowadzenie do obopólnej wymiany świadczeń między kontrahentami, przy czym świadczenia te powiązane są ze sobą. Bezspornym jest, co powyżej wskazał Sąd, że powód wypełnił swoje zobowiązanie względem pozwanego, dostarczając mu leki, za które wystawiał faktury VAT. Pozwany odbierał towar, co również jest w sprawie bezsporne, za który nie regulował ceny zapłaty. Zgodnie z art. 487 § 1 k.c., wykonanie i skutki niewykonania zobowiązań z umów wzajemnych podlegają ogólnym

zasadom wynikającym z art. 450 – 486 k.c., o ile przepisy działu o umowach wzajemnych nie stanowią inaczej. W myśl art. 471 k.c., dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W razie niewykonania zobowiązania wierzycielowi przysługuje uprawnienie do żądania wykonania świadczenia w naturze. Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może dodatkowo żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (art. 481 § 1 k.c.). W konsekwencji należy przyjąć, że pozwany jest zobowiązany wobec powoda do zapłaty kwoty 76 731,66 złotych.

Zasadnym i podlegającym uwzględnieniu w całości jest żądanie powoda o zapłatę odsetek, które stanowi „sankcję cywilną” za niespełnienie przez pozwanego świadczenia pieniężnego w terminie. Pozwany nie kwestionował odsetek naliczonych przez powódkę z tytułu zwłoki w wykonaniu wcześniejszych zobowiązań. Odsetki te, wraz z kwotą zapłaty za dostarczone w okresie od dnia 29 lipca 2016 roku do dnia 30 listopada 2016 roku artykuły wyniosły łącznie 153 463,32 zł, co wynika bezpośrednio z przedłożonych do akt sprawy faktur VAT. Odsetki te należą się powódcie na podstawie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którego treścią jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zobowiązanie do zapłaty odsetek w razie zwłoki w zapłacie sumy sprzedaży strony przewidziały też w zawartych pomiędzy nimi umowach (§ 5 ust. 5) w wysokości nie wyższej od odsetek ustawowych. Odsetki te należne są od poszczególnych kwot wskazanych w fakturach i liczone od dnia wymagalności każdej z nich.

Wniosek pozwanego o rozłożenie zasądzonej należności na raty Sąd uznał za niezasadny.

Art. 320 k.p.c., stanowi, iż w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Powyższy przepis przewiduje jedną z zasad orzekania zwaną "moratorium sędziego". Jej zastosowanie pozwala na oznaczenie sposobu spełnienia świadczenia w sposób odmienny niż to wynika z odpowiednich przepisów prawa materialnego. Instytucja ta ma służyć urzeczywistnieniu dobrowolnego spełnienia świadczenia przez dłużnika, co jest korzystne nie tylko dla dłużnika, ale również dla wierzyciela, który w ten sposób unika konieczności wszczynania często długotrwałego i żmudnego postępowania egzekucyjnego.

W realiach przedmiotowej sprawy brak jest jednak podstaw do rozłożenia zasądzonej należności na raty. Już z treści powyżej wskazanego uregulowania wynika, że jest ono stosowane przez sąd fakultatywnie (sąd może), który przez pryzmat okoliczności, na które powołuje się strona chcąc skorzystać z możliwości rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty, dokonuje oceny istnienia bądź nie przesłanki „w szczególnie uzasadnionych wypadkach”. Takie „wypadki” zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (zob. komentarz do art. 320 Kodeksu postępowania cywilnego autorstwa Andrzej Jakubecki i inni, LEX 2013).

W realiach przedmiotowej sprawy nie ma podstaw do uznania, by zachodziły podstawy do rozłożenia zasądzonego od pozwanego na rzecz powódki świadczenia na raty.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ugruntowany w orzecznictwie sądów powszechnych pogląd, że ochrona jaką zapewnia pozwanemu dłużnikowi art. 320 k.p.c., nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18 grudnia 2013 r., sygn. akt I ACa 916/13, LEX nr 1416150, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku dnia 31 maja 2012r., sygn. akt I ACa 242/12, LEX nr 1321914).

Za zastosowaniem omawianego przepisu przemawia sytuacja, w której zachowanie i sytuacja majątkowa pozwanego pozwalają przypuszczać, że rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty umożliwi i ułatwi dłużnikowi zapłatę.

W przedmiotowej sprawie nie ulega wątpliwości, iż sytuacja materialna i osobista pozwanego jest ciężka, jednak w ocenie Sądu Okręgowego nie uzasadnia skorzystania z art. 320 k.p.c. Powódka ma bowiem prawo oczekiwać spełnienia świadczenia przez pozwanego, którego deklaracje w tym zakresie są jak na razie całkowicie gołosłowne. Pozwany nie przedłożył żadnych innych dokumentów, które wskazywałyby na prawdziwość jego twierdzeń. Należy też zważyć, że pozwany działając jako jednostka sektora finansów publicznych powinien dokonywać wydatków w sposób gospodarny, rzetelny, terminowo spłacać swoje zobowiązania. Pozwany udzielając zamówień publicznych powinien zatem realnie ocenić swoją sytuację ekonomiczną i możliwości finansowe i odpowiednio do nich dostosowywać poszczególne warunki zawieranych umów, w tym ilość zamawianych towarów, jak i terminy zapłaty ceny. Należy w tym miejscu podzielić argumentację powódki, że powódka przystępując do przetargów publicznych musiała spełnić surowe wymagania, w tym wykazać się rzetelnością i terminowością w regulowaniu swoich zobowiązań. Zatem podobnej rzetelności należy wymagać od pozwanego. Oba te podmioty działając w profesjonalnym obrocie prawnym są zobowiązane do takiego kształtowania swoich stosunków cywilnoprawnych z innymi podmiotami, które pozwalają na rzetelne wypełnienie przyjętych na siebie zobowiązań. Zważyć nadto należy, że zła sytuacja finansowa, na którą powołuje się pozwany, nie jest wydarzeniem nagłym i o szczególnym charakterze. Trudna sytuacja ekonomiczna wielu placówek medycznych, w tym problemy z uzyskiwaniem wystarczających środków finansowych od Narodowego Funduszu Zdrowia są stanem trwającym od dłuższego czasu. Stąd pozwany zawierając poszczególne umowy mógł i winien był liczyć się z koniecznością miarkowania wydatków i dostosowywania treści tych umów do swoich możliwości finansowych. Niezasadne jest w tych okolicznościach oczekiwanie, że to powódka będzie kredytowała działalność pozwanego, a przez to ponosiła konsekwencje niesprawnego systemu opieki zdrowotnej.

Rozstrzygając w zakresie wniosku z art. 320 k.p.c., należy też mieć na względzie sytuację i uzasadniony interes powódki. Zważyć należy, że powódka jako przedsiębiorca również posiada liczne zobowiązania finansowe, które zobowiązana jest regularnie spełniać, w tym zobowiązania wobec innych kontrahentów. Musi terminowo płacić podatki, składki do ZUS, wypłacać pensje swoim pracownikom. Środki konieczne na obsługę tych zobowiązań powódka pozyskuje natomiast z własnej działalności, a więc ze środków pozyskiwanych od swoich kontrahentów za dostarczanie artykułów medycznych. Brak pozyskiwania przez powódkę regularnych wpłat od pozwanego, a także innych placówek medycznych zagraża płynności finansowej powódki, a co za tym idzie kondycji jej przedsiębiorstwa. Zważyć należy, że placówki medyczne stanowią znaczną część kontrahentów powódki. Dopuszczenie do sytuacji polegającej na odraczaniu terminów spłat pozwanych szpitali w stosunku do powódki w inicjowanych przez nią procesach sądowych doprowadziłoby zatem do stanu, w którym powódka nie byłaby w stanie prawidłowo funkcjonować jako przedsiębiorca, w tym wywiązywać się z własnych zobowiązań. Brak regularnych wpłat przez kontrahentów powódki sprawia zaś, że powódka musi ponosić dodatkowe koszty, jak np. odsetki, czy kary umowne. Rozłożenie na raty należności powódki na podstawie art. 320 k.p.c., prowadzi zaś do uniemożliwienia dochodzenia przez powódkę części należnych odsetek, to jest odsetek od dnia wydania wyroku, co dodatkowo osłabia jej sytuację. Ponadto należy wskazać, że powódka prowadzi swoją działalność w oparciu o wielomilionowy, oprocentowany kredyt, co dodatkowo uzasadnia konieczność jak najszybszego uzyskiwania przez powódkę swoich wierzytelności. Jedynie na marginesie wypada zauważyć, że nie ma przeszkód do ewentualnego zawarcia przez strony porozumienia dotyczącego spłaty długu w ratach, już po uprawomocnieniu się wyroku.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Pozwany, jako strona przegrywająca proces powinien zwrócić powódce koszty procesu, na które złożyły się: kwota 5400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, kwota 34 zł tytułem opłaty od pełnomocnictw oraz kwota 3837 zł tytułem opłaty od pozwu.

Zarządzenie:(...)